

Barna Tamásné Annuska 1935 – 2014

*Annuska élete legyen számunkra felkiáltójel, hogy
idősen is maradjunk fejlődőképeseek.*

Megemlékezés Barna Tamásné Annuskáról

Barna miséi csodálatosak voltak. Meghitt, lelkes hangulat, Barna nagyszerű gondolatai. Az egésztest még szebbé tette a meditatív hangulatot fokozó zene, melyet kezdetben Barna hanglemezről szóló kedvenc zenéi, majd később a jelenlévők gyermekeinek gitár- és fuvola-zenéje szolgáltatott.

Annuska a '90-es évek elejétől kapcsolódott Barna mise-közösségéhez, ahol hamarosan a leglelkesebbek egyikévé vált.

Barna halálát követően 2003-ban találkoztunk ismét Annuskával. Nagy örömmel és várárással jött hozzánk az elkészült mise-elmélkedés gyűjteményekért. „Ha tudnátok, hogy nekem ez mekkora érték” szavakkal vette át a köteteket.

Jó néhány év eltelte után a gondviselés ismét összehozott bennünket Annuskával.

(Természetesen bokorbeli élete közben is bővelkedett szolgálatban: alkoholmentő, LGY-s háziasszonyoskodás stb.). A gondviselés most Kovács Laci és a csupa-szív Bartha Éva személyében jelentkezett. Laci megkérdezte Évát: „Be tudnátok-e fogadni a közösségetekbe Annuskát, mert nagy szüksége lenne rá.” „Mesélő Éva néni” – mert gyermekeink emlékében ez az elnevezés már örökké rajtamarad, mivel ő egyetlen kérésre sem tud „nem”-et mondani – azonnal igent mondott a kérésre. Így került csoportunkba 2009 szeptemberében Annuska.

Kezdetben egy kicsit féltünk Annuskától. Na, nem azért, mintha ő olyan félelmetes lett volna. Ellenkezőleg. Nagyon zárkózottnak tűnt, és a férje halála körüli – az ő szavaival élve – „borzalmas emlékekkel” küzdött állandóan. Nagyon nehezen tudott a maga bajától megszabadulni. A segítő szavakkal sem igen tudott mit kezdeni. Ahogy teltek-múltak a hónapok, Annuskát mintha kicserélték volna. Teljesen másra-figyelővé változott. Imáiban már egyre jobban a hála, és az egészséges önvizsgálat vette át a szerepet. Az idősek otthonában – ahol akkor élt – biztatásunkra fokozatosan bekapcsolódott elesettebb testvérei segítségébe és az ökumenikus istentiszteletek megszervezésébe. Majd Őt kérték fel annak teljes bonyolítására. Kezdetben kissé félve vállalta el, de a végén nagy lelkesedéssel számolt be élményeiről, „sikereiről”.

Nagy ajándékot jelentett számunkra Annuska. Azt szokták mondani az öregségről, hogy nem lesz más az ember, csak sokkal jobban fog hasonlítani igazi énjéhez, ahhoz, ami belülről meghatározta, ami motiválta, és persze ahhoz is, amit addig – még fiatalon – ügyesen el tudott titkolni. Sajnos általában ez utóbbi (nem kívánatos) jellemzők jutnak a felszínre a leggyakrabban. Mert az ember teljesítőképesége, tűrőképessége, egyre csak fogy, belefárad, elengedi önmagát, és személyiségének árnyoldala válik dominálóvá.

Hála Istennek ez nem természetszerű!

Erre adott példát nekünk Annuska. Van kigyógyulás önmagunkból! Lehet még nyolcvan felé közeledve is megújulni. Lehet az ember a csökkenő életerő ellenére is nagyobb teljesítményekre képes. Nagy biztatást jelentett ez mindannyiunk számára.

Hálát adunk Neked Annuskáért, Istenem!

Barna közössége nevében is.

Bóta Tibor és Mónika